

Μην πολλαπλασιάζεις τις αφορμές των πόνων

/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

Image not found or type unknown

Όταν προσευχόμαστε στο Θεό: «Δώσε μας το ψωμί», δεν ζητάμε την απόλαυση, ούτε τον πλούτο, ούτε τα στολισμένα με άνθη φορέματα, ούτε χρυσά στολίδια... Ούτε ακόμη κοπάδια από άλογα και ζώα και βόδια και πλήθη από τ' άλλα κοπάδια... ούτε μουσικά προγράμματα, ούτε τίποτα άλλο παρόμοιο. Γιατί όλα αυτά αποσπούν την ψυχή από την ιερότερη και σπουδαιότερη φροντίδα.

Αλλά ζητάμε από το Θεό το ψωμί. Βλέπεις πόση ευρύτητα έχει η διδασκαλία; Πόσες αλήθειες περικλείονται στη σύντομη αυτή φράση; Με το λόγο αυτό φωνάζει καθαρά σε κείνους που καταλαβαίνουν: «Σταθείτε, άνθρωποι και μην απλωνόσαστε σε πράγματα μάταια με τις επιθυμίες σας. Σταματήστε και μην πολλαπλασιάζετε σε βάρος σας τις αφορμές των πόνων. Μικρό είναι το χρέος σου προς τη φύση. Στο σαρκίο σου χρωστάς την τροφή, πράγμα που είναι μετρημένο κι εύκολα το προμηθεύεσαι, αν φυσικά αποβλέπεις στην ικανοποίηση της ανάγκης.

Γιατί αυξάνεις σε βάρος σου τους φόρους; Για ποιο λόγο έφερες τον εαυτό σου και τον υποδούλωσες σε τόσα χρέη; Και ψάχνεις για ασήμι στα μεταλλεία, και βγάζεις το χρυσάφι κι αναζητάς τη διάφανη ύλη; Μόνο και μόνο για να καλοτρώνει το στομάχι σου, αυτός ο εισπράκτορας που αδιάκοπα εισπράττει τους φόρους; Στο στομάχι είναι απαραίτητο το ψωμί που θ' αναπληρώσει το αναγκαίο για το σώμα.

Εσύ όμως κάνεις εμπορικά ταξίδια στην Ινδία και θαλασσοδέρνεις στη θάλασσα των βαρβάρων και παραδίνεις τον εαυτό σου σε θαλασσινά ταξίδια που διαρκούν ολόκληρο χρόνο, για να κάμεις απολαυστική την τροφή με όσα μπορείς να μεταφέρεις από εκεί. Και δεν σκέφτεσαι πως η αίσθηση εκείνων που προκαλούν την ευχαρίστηση τελειώνει στον ουρανό. Ακόμη και κείνο που έχει καλή όψη και καλή ευωδία και είναι εύγεστο προσφέρει στην αίσθηση στιγμιαία και φευγαλέα την ευχαρίστηση. Ο καλός σπόρος του νοικοκύρη είναι το σιτάρι. Κι από το σιτάρι γίνεται το ψωμί. Ενώ η απόλαυση είναι το ζιζάνιο, που έσπειρε ο εχθρός δίπλα στο στάρι. Όταν όμως οι άνθρωποι παραμελούν να υπηρετούν τη φύση με όσα είναι απαραίτητα, τότε πραγματικά «συμπνίγονται» με τις φροντίδες για τα μάτια και μένουν πνευματικά υποανάπτυκτοι, επειδή η ψυχή απασχολείται διαρκώς με αυτά.

Πηγή: Άγ. Γρηγόριος Νύσσης, «Λόγοι εις την προσευχήν», [Ιερός Ναός Αγίας Βαρβάρας Πατρών](#)